

text
Cecilia Bergström
bild
Nils Funcke/Gnistan

NySS

Staden där de rika och deras bästa vänner bor

På bilden ovan syns Malena Larsson, året är 1979. Hon sitter på huk på Solna torg, intill ett lite skrynkligt tält. På den handskrivna skylten står det:

”Vi taltar här för kraven: Bygg fler bostäder nu, rätt till bostad på hemorten (undersök de 1050 representationslägenheterna. Låt Solna bostadsförmedling förmedla lägenheter). Rensa upp i bostadssträsket (stoppa 2:a handsuthyrning genom bullevaner till ockerhyror, undersök smyckontoriseringen).”
Texten är undertecknad: ”Aktionsgruppen Bostad Nu”.

Den 17 augusti 1998 flyttade jag till Stockholm.

Först några dagar i Johannesfred. Därefter två veckor i ett vardagsrum i Bredäng, en vecka i Hässelby, en månad i en tredje-handsetta på Söder. En vecka på en torkvind i Drottningholm, i ett väldigt vackert, men dragigt hus, sedan hela sju månader i en delad tvåa i Hammarbyhöjden, som följdes av nio dagar i en kolonistuga, men då var det maj och varmt och riktigt behagligt. Sedan två månader i Midsommarkransen, ett halvår i Västertorp och nu tre och en halv månad i Midsommarkransen igen.

Och sen...?

Naturligtvis kan man lämna Stockholm. Det gör många. De flesta svenska städer är trevligare och mänskligare och renare, man slipper dessutom både försenade tunnelbanor, köer till krogarna och timslånga bilköer. I många städer finns det också bostäder.

Till mig ringde de häromdagen från Stadsbostäder i Malmö och frågade om jag ville ha ett förstahandskontrakt där. Det vill jag förstås, en centralt belägen etta för 2 500 kronor. Men där finns det dåligt med jobb. Nå, hellre arbetslös än bostadslös, jag flyttar möjligen till Malmö.

Men det är det inte alla som kan. Många har familjer, andra är fästa vid Stockholm eller sitt jobb, åter andra kanske inte vågar flytta iväg till en annan landsända. För dem är situationen obehaglig och omöjlig.

Den skam som möjligen må ha häftat vid bulvanerna från 1979 finns inte kvar – de företag som nu hyr ut bostäder i andra hand skryter med ockerhyrorna i annonser: 8 000 för en etta, 15 000 för en tvåa.

Bostadsrätt är oftast inte att tänka på – en tvåa på Södermalm kostar två miljoner kronor, ungefär, plus månadsavgift, fjorton kvadrat i Aspudden gick på en halv miljon för ett tag sedan.

Hos bostadsförmedlingen finns ingenting, i morgontidningarna och annonstidningarna kanske man kan få hyra något kyffe för 5 000 kronor i månaden, med fem hyror i förskott.

Det är ändå inga stora krav jag och många av de 60 000 i bostadskön har.

En etta på 18 kvadrat med dusch i källaren vore bra. Men ingenting finns. För mig blir det nog Skåne, med ljumma vindar, tidig vår och skummig dansk öl i närheten. Eller också kanske man kan sluta sig samman och kräva färre kontor och fler lägenheter i innerstaden, kräva en återupprättad bostadsförmedling, börja bygga på Sergels torg och på stadens största hundtoalett – Gärdet, bara börja bygga enligt dansk modell, och faktiskt strunta i att vänta på segdragna upphandlingar och göra staden levande och göra sig själv lite tryggare.

Eller så kan man följa Malenas exempel och tälta på torget med ett handskrivet plakat intill. •